

[Horn.]

være ønskelig, og at man bør gå bort fra den ordning, man nu har haft, hvorefter man starter med skolen her i København. København ligger i udkanten af landet, og det er derfor hensigtsmæssigt at få en opdeling med tre landsdelsskoler. Ved en sådan ordning nærmer man sig mere det system, man i højere grad går over til i folkeskolen, idet man lader børnene følge klasserne op i den samme skole; det er nu en gang pædagogisk mere heldigt og rigtigt. Ved denne nyordning bliver tillige forbindelsen mellem skole og hjem bedre, der bliver større kontakt, og det vil også medføre visse besparelser; jeg går ud fra, at det for Københavnsområdet vil blive en betydelig besparelse, at man kan beholde børnene i skolen her i hovedstaden.

Det foreslås, at der nu også skal kunne oprettes børnehaver i tilslutning til skolerne i Nyborg og Fredericia på samme måde, som man har det her i København. Dette kan vi fra vor side give vor allervarmeste anbefaling, thi jo tidligere man får fat på børnene, des større muligheder er der for, at de får det fulde udbytte af den vejledning og uddannelse, man kan give dem på skolen; det gælder ikke alene i dette forhold, det gælder alle områder indenfor særforsorgen, hvor det drejer sig om børn: jo tidligere man kommer i gang med arbejdet på at hjælpe dem, des lettere er det at fremme de anlæg og evner, de har. Jeg vil derfor meget gerne lægge et godt ord ind for, at forældrene stiller sig forstående overfor denne nydannelse; den er i høj grad til gavn for børnene. Vi ved vel, at det kan være svært at skulle give afkald på de mindre børn, men i det lange løb vil forældrene blive glade for det, og de bør først og fremmest for deres børns skyld sende børnene til børnehaver for at få de muligheder, som er tilstede, udnyttet.

En anden ting i lovforslaget, som jeg også lægger stor vægt på, er den indberetningspligt, der indføres i lovforslagets § 3, hvorved man understreger overfor de sociale udvalg, lægerne og skolerne, hvilket ansvar de har. Vi ved meget godt, at det ofte er vanskeligt for myndighederne at lægge pres på de hjem, som skal afgive deres børn til en videre uddannelse. Det er ikke så let at blande sig i det, men dette ansvar understreges, og jeg mener, at myndighederne må føle det ansvar, idet det er til gavn for de børn, det drejer sig om, og til gavn for samfundet.

Til at forestå organiseringen er det i paragraffen foreslået, at der skal oprettes et

såkaldt døvenævn. Det er en ret stor myndighed, dette nævn får, kan man sige. Jeg ved, der fra visse sider har været udtrykt ængstelse for, at dette administrative organ fik for store beføjelser, og at man navnlig har kritiseret, at det var skolerne, der dominerede, idet det bliver de tre forstandere plus tre lærere, hvoraf den ene skal være den mand, der er formand for lærerforeningen, samt særforsorgsdirektøren som formand, der kommer til at bestemme. Jeg ved, at navnlig de, der har private skoler, og de, der har særlig sympati for privatskoleordningen, ser med meget stor ængstelse på dette døvenævn, og på hvorledes det nu vil tage fat på tingene. Heroverfor må jeg sige, at mulighederne forsåvidt er tilstede efter lovforslaget, men det er da rimeligt, at staten, når den skal gå ind med midlerne til en sådan ordning, så også har sikkerhed for, at den uddannelse, der gives børnene, er af den højeste kvalitet, det overhovedet er muligt at skaffe, og det må vist siges, at det har de tre skoler alle betingelser for. Forøvrigt kan man også efter forslaget oprette yderligere skoler, hvis der er tilstrækkeligt behov derfor. Jeg går ud fra, at man kvalitativt fra skolernes side kan magte de opgaver, de nu påtager sig. Jeg vil tro, at der i overgangstiden kan være visse vanskeligheder ved at få de egnede lærerkræfter til at starte skolerne helt fra bunden af, men den side af sagen har formodentlig de sagkyndige også haft med i betragtning og indstillet sig på i tiden, der kommer.

Lovforslagets kapitel III, der omfatter videreuddannelse og efterværn, er et meget vigtigt afsnit. Vi kender det indenfor flere andre grene af særforsorgen, at dette med at slippe barnet i en for tidlig alder kan skabe vanskeligheder. Vi ved, at det gælder også på dette område, og derfor er vi meget glade for, at kommissionen har taget det standpunkt, den har, og stillet tingene så klart op, som den har, så at der nu åbnes mulighed for; at man ved denne videreuddannelse eller dette efterværn kan hjælpe de unge, det her drejer sig om. Der er i kommissionsbetænkningen givet udmærket vejledning for, hvorledes arbejdet kan klares, og den centralledelse, der tænkes nedsat til sammen med ministeriet at tilrettelægge disse kursus, arbejdsanvisning o.s.v.; skulle jo få nok at gøre og vil kunne opbygge en ordning, som både samfundet og den enkelte døve eller tunghøre vil kunne få stor nytte af.

Det er store mål, man forsåvidt sigter imod, således som man har stillet det op i betænkningen, og det kan kun interessere